

Η ΕΛΛΑΣ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΕΥΡΩΠΗΝ.

Κυρά Ευρώπη ! Δύσκολο μου φαίνεται τὸ πρᾶμμα
Γιὰ νᾶβρω λόγους βολικούς νὰ σὲ εὐχαριστήσω,
Γιατί καὶ εἰς τὴν Παναγιά ἂν εἶχα κάνει τάμα
Καὶ τέτοια χάρι ἀνέλπιστη ἤθελε τῆς ζητήσω
Μὲ μοναχὰ τὸ Μπράϊλα καὶ μὲ τὸ Δηλιγιάννη,
Οὕτε αὐτὴ δὲν ἤθελε τὴν χάρι νὰ μοῦ κἀνῃ.

Τὴν Ἥπειρο ; τὰ Γιάννενα ; κι' ὅλη τὴ Θεσσαλία ;
Ἄ ! μοῦρχειται νὰ τρελλαθῶ, νὰ φύγω, νὰ πετάξω,
Μοῦ φαίνεται πῶς εἴμ' ἐκεῖ χωρὶς ἀμφισβόλια
Πῶς βλέπω ἓνα Θεσσαλὸ ! . . ὦ ναί ! θὰ τοῦ φωνάξω
— Στραγαλantzῇ ! Σαλεπιντζῇ ! καὶ Χαλθαδζῇ ἀκόμα...
Ἄ ! ὅλα τὰ εἰς γτζῇ αὐτὰ γεμίζουνε τὸ στόμα.

Καὶ μοῦρχειται νὰ τρελλαθῶ !! Ἄβλα παιδί μου ἔλα !
Ζῶσαι καὶ σὺ τὰ ἄρματα, ἄρπαξε τὰ κουμπούρια,
Κι' ἂν δὲν φορῇς ὀλόλευκη χιονάτη φουστανέλλα
Μ' ἀρέσεις καὶ μὲ τὰ στενά αὐτά σου τὰ μπουντούρια·
Κι' ἂν δὲν φορῇς φέσι καὶ σὺ, καλ' εἶναι καὶ οἱ σκούφοι,
Φτάνει μονάχα μιὰ σταλιά νὰ κουνηθῇς **μαγκούφη**.

ὦ ! ἐβλαστήμῃσα ! ἀλλὰ ἂν ἤξευρες παιδί μου
Πόσῃ ἀτάσθαλῃ μου χαρὰ αἰσθάνομαι μεγάλη,
Θὰ συχωροῦσες βέβαια τὴ βλαστημιὰ αὐτὴ μου
Καὶ τοῦ μυαλοῦ μου τὴ φρικτὴ ποῦ ἔχω παραζάλη
Ἄλλο θὰ σοῦ λεγα — κι' αὐτὸ μοῦ φαίνεται σοῦ στέκει
Μαγκούφη εἶναι γρουσουζιά, καλλίτερα **ζεδιζέκη**.

Ἀχ ! πῶς βαστούσε τὸ παιδί ἡ μάνα του νὰ βλέπῃ
Μεσ' τὰ σοκάκια μοναχὸ νὰ τρέχῃ ἀγάλια, ἀγέλια
Καὶ πότε μιὰ βραχνὴ φωνὴ ν' ἀκούῃ σὰ σαλέπι,
Μελένιο κάποτε χαλδᾶ, κ' αἰώνια στραγάλια,
Πέταξε τώρα τὸ ντορβά καὶ τὸ σκερπάνι πέτα
Ἀσπίδα τῶνα ἄς γενῇ καὶ τ' ἄλλο μπαγιονέτα.

Ὅμως ἐπαρφέρθηκα ! Ἄ ! ἡ φτωχὴ μητέρα !
Ὅταν τῆς δίνουν τὸ παιδί ὅπου τὸ εἶχε χάσει
Χύνεται, τὸ φιλεῖ παντοῦ, στὰ μάτια, στὴ γαστέρα
Μὲ κίνδυνο τὸ χαριστὴ ἀκόμα νὰ ξεχάσῃ·
Καὶ νὰ τὸ ἴδιο ἔπαθα μὲ τὴν Εὐρώπη τώρα
Σ' αὐτὴ τὴν ἀγγελόφερτη κ' ἀνέλπιστή μου ὦρα.

Ἀχ ! νὰ μπορούσα καὶ ἐγὼ μιὰ τέτοια καλωσύνη
Νὰ σοῦ τῆνε ξεπλήρωνα μιὰ μέρα ἢ καὶ μὲνῃ,
Θὰ σοῦ δῖνα ὀλόκληρο τὸν ἥλιο, τὴ σελήνη
Καὶ τ' ἄλλα ὅσα βρίσκονται μέσα στὴν οἰκουμένη·
ὦ ! καὶ Θεὸς ἂν βρίσκεται στοῦ οὐρανοῦ τὸ δῶμα
Μοῦ φαίνεται καὶ τὸ Θεὸ θὰ σοῦ δῖνα ἀκόμα !

De Cock.

ΦΡΟΥ-ΦΡΟΥ.

Ἄν ὁ στρατὸς μας καταλάβῃ ποτε τὰ Ἰωάννινα, καὶ ἂν
μέχρι τότε πρωθυπουργὴ ὁ Τρικούπης, ἰδοὺ πῶς θ' ἀνάγ-
γείλῃ τὸ γεγονός· ἡ *Ἐφημερίς* :

«Ὁ ἑλληνικὸς στρατὸς ἐξῆλθε τῶν συνόρων
εἰσελάσας καὶ εἰς Ἰωάννινα, πρὸς καταδίωξιν
τοῦ ὀπλαρχηγοῦ **Κοκοράδα** λειποτακτῆσαντος
μὲ μισὸν εὐζωνον.»

Περὶ τῆς νέας *Du gazon* τοῦ θεάτρου ἔλεγε κακὴ τις κυ-
ρία :

— Εἶναι μικρὴ ἀκόμα καὶ δὲν ἔχει δόντια· γιὰ τοῦτο
δὲν μπορεῖ νὰ τραγουδήσῃ.

Ἐν μέλος τῆς ἐπιτροπῆς τοῦ χειμερινοῦ θεάτρου ὁ κ.
Α. . . . ἠκούσθη λέγων περὶ τῆς κυρίας Λασάλ :

— Αὕτη εἶναι ἡ περίφημή σας ; Αὕτη εἶναι διὰ Καφε
Σαντάν !

Ἰδοὺ τί ἀστυνόμους τοῦ θεατρικοῦ γούστου εἶχομεν !

Τὰ πόσον ὠραῖα φαγητὰ τοῦ *Table d' Hôtel* τοῦ Φιλή-
ρου ἀπό τινος παρέχουσιν γεῦσιν καπνίλας, ἀλλὰ πόσον εὐ-
γενοῦς, πόσον ἀριστοκρατικῆς, ὥστε ὅλοι οἱ συνδαιτυμόνες
μετὰ τὸν μορφασμὸν τὸν ὁποῖον γεννᾷ καπνισμένον φαγη-
τὸν, στρέφουσι τὰ ὄμματά των εἰς ἓν ὠραῖον ὁμογενοῦς ἡμί-
συ, τὸ ὁποῖον καπνίζει . . . καὶ τοὺς καπνίζει.

Ἐκ τῶν ἀνυπομονωτέρων εἰς ἠκούσθη λέγων διὰ τὴν ὁμο-
γενῆ Κυρίαν !

— Ἄ ! θὰ τὴν κάμω νὰ τὰ καπνίσῃ !

Ὁ *Σαριβαρῆ* τῶν Παρισίων ἀφηγεῖται ὡς ἱστορικὸν τὸ
ἐξῆς γεγονός, κατὰ τὴν πρώτην συνεδρίαν τῆς ἐν Βερο-
λίῳ Συνδιασκέψεως.

Ὁ πρόεδρος κυττάζει γύρω του.

— Τί ζητεῖτε ; ἐρωτᾷ εἰς τῶν πληρεξουσίων. Μήπως
ἐχάσατε τὰ γυαλιά σας ;

— Ὁχι . . . Ζητῶ τὸν ἀντιπρόσωπον τῆς Ῥωσίας, τὸν
κ. Σαμπούρφ.

— Καλὰ λέτε . . . Ὁ κ. Σαμπούρφ λείπει, ποῦ νὰ
εἶναι ;

— Εἰς Δρέσδην, ἀκούεται μία φωνή.

— Εἰς Δρέσδην ; Τί νὰ κάμῃ.

— Τοῦ ἦλθε ὁρεξὶς νὰ φιλήσῃ τὴν γυναῖκά του καὶ δὲν
μόρεσε νὰ μὴν πάγῃ.

— Μὰ τότε ἡ συνεδρίασις ἀναβάλλεται ἕως ὅτου ὁ κ.
Σαμπούρφ τελειώσῃ τὰ φιλήματα του μετὰ τὴν γυναῖκά του.

Τὸν κ. Σαμπούρφ τὴν γνωρίζουν καλὰ αἱ Ἀθηναῖαι,
ὄχι, χωρὶς τὸ αἰ, αἱ Ἀθῆναι, ὥστε νὰ πιστεύουν εἰς τὸ
ἀνέκδοτον.

Ἡ «Ἐλευθερία» κρίνουσα τὴν «Ἐφημερίδα» κρίνασαν
τοὺς κρίναντας τὸν «Ἰούνιον Βροῦτον» γράφει : «Μᾶς ἤρε-
σεν ἡ κρίσις τῆς «Ἐφημερίδος»· θὰ τὴν κρίνωμεν ὅταν τὴν
ἀναγνώσωμεν ὅλην.»

Τώρα περιμένομεν νὰ γράψῃ ἄλλη τις ἔφημερίς : «Ἐῖδο-
μεν ἐν τῇ «Ἐλευθερίᾳ» κρίσιν» τῆς κρίσεως τῆς «Ἐφημερί-
δος».